

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

REPATRIATS DE FILIPINAS

La cuberta del vapor *Cachemire*, al arribar de Manila '1 día 18 del corrent.

Fot. Rus.)

Lo present número ha passat per la censura de la autoritat militar.

LA SOLUCIO

Si jo siguéis monárquich me dirigiria al poder real y ab tots els respectes deguts li diria poca mes ó menos.

Los antichs partits que fins ara han vingut xalantse á la sombra del trono estan completament desballestats: son inservibles. Fins dels motllos de terrissa qu'empleavan per fabricar conillets de guix ab que guarnir las Cámaras, ja no'n quedan mes que 'ls testos. Es completament inútil contar ni ab aquests homes ni ab els seus procediments.

En va's bellugan y s' agitan per donar senyals d' existencia. Los cadávers no's mouhen. Fora un gran error pendre per moviment de vida la bellugadissa dels cuchs que cuhejan sobre 'ls cossos en putrefacció. Las barrejas que intentan realisar, ab lo títol de conjuras ó de coalicions, no son més que 'l resultat de las fermentacions pútridas de aquests organismes descompostos per efecte dels seus vicis asquerosos.

En va reclaman l'ajuda dels elements sans, que no han tingut may ab ells el menor contacte. Aquests no hi aniran de cap manera, temerosos de contaminarse. En altres épocas en que la podridura no era tan intensa com avuy se contaminaren els que de bona fé ó per càlcul cediren als seus reclams. Per arriars hi avuy seria menester ó estar molt desesperat ó haver perdut el judici.

Aixis donchs, si ells y sols ells han de seguir exercint el poder, per no presentarse cap partit organitzat que de moment pugua sustituhirlos, será forsos renunciar á tota esperansa de regeneració y al concurs desinteressat de nous elements salvadors. Subsistirán las causas que 'ns han perdut, els despilfarros que 'ns han tirat per portas, las monstruositats que després de deixar á mans dels estrangers una gran part del patrimoni nacional, han acabat per convertirnos en un dels pobles mes deprimits y humiliats del univers.

¿Qué fer, donchs, pera sortir de una situació tan crítica? Fora una bojeria apelar á un cop d' estat contra las llibertats públicas. Las llibertats no son culpables del horrendo fracás que acabém de sufrir; ho son en tot cas els homes que las han escarnidas y falsejadas constantment pera satisfacer sas concupiscencias. Precisament las llibertats han de ser la base de la regeneració d' Espanya, com ho han sigut en tots els pobles que blasonan de civilisats.

Si las crísis de partit se han resolt sempre consultant als homes que 'ls capitanejan, y donantlos totas las facultats per crearse de bona ó de mala ley, instruments de govern, avuy que la crísis es de regimen, lo que importa es consultar directament al poble.

Fáissinse, per primera vegada, en aquest últim quart de sigle, unas eleccions legals. Que 'l poder moderador las garanteixi sense reparar en sacrificis. Exigeixis la major escrupulositat en los procediments. Castiguis rigorosamente com un delict de lessa-nació, tota transgressió á la ley. Que cada ciudadá logri manifestar lliurement lo que pensa, lo que vol y lo que sent. Que cada membre de l' Assamblea nacional al alcanzar l' honor de una representació pugua dir que 'l deu al poble y no á una quadrilla d' explotadors indignes la seva honrada investidura, y prompte veurá concretarse un pensament regenerador, fecundat per las sanas corrents del esperit públich, fins avuy desmayadas y desconcertadas, á forsa de veures burladas y cobhidas.

Aquest es l'únic camí; aquesta l'única salvació. Aquest fora l' enterro definitiu dels homes vells, gastats y corromputs, y l' adveniment de gent nova, que repugna introduhirse en la vida pública si ha de prestar-se á las cábalas dels politichs podrits. Sabent que únicament es honros penetrarhi per la porta gran de la del país.

Ab unas eleccions legals, degudament garantidas per qui pot y deu veillar per la seva puresa, se realisarà á Espanya una verdadera revolució sense tiros, comens com totas las revolucions, de una nova era de progrés, de llibertat y de justicia.

Y al caure tot lo que sobra, y al desapareixer totas las trabas y tots els obstacles que s' oposan á las legítimas expansions del esperit nacional, Espanya sería salva.

Quan menos reivindicaría la seva personalitat.

P. K.

BARCELONA SENSE COTXES

Desde principis de setmana, Barcelona careix del servey de carruatges de lloguer. Els industrials que 's dedicavan á n' aquesta industria, no han tingut mes remey que tancar las portas dels seus establiments, á causa de las exigencias in-

rossimils de la Hisenda. Tot de un cop, els han sigut aumentadas las quotas de la contribució en un 1000 per cent. Sens dubte 'ls ministres se proposan conseguir que aquí á Espanya no pugua anar en cotxe ningú, més qu' ells.

De moment qui ha pagat la festa es el personal empleat en las cotxerías, y 'ls obrers de algunas industrias auxiliars (constructors y pintors de carruatges, guarnicioners y altres, que havent fet causa comú ab els llogadors de cotxes, s' han quedat al carrer sense feyna y sense jornal.

De pitjor condició que 'ls caballs, que aquests á lo menos, encare que no treballin tenen asseguradas las garrofes, alguns centenars de familias obreras se troban completament privadas de recursos, gracias á las brometas del ministre de Hisenda, empenyat en cobrar una contribució que materialment no pot pagarse.

En altres capitals com Madrid y Valencia, hi han mediat arreglos entre 'ls interessats y la Direcció de Contribucions. En cambi aquí fins ara no hi ha hagut mes que bonas paraulas per part de algunas autoritats, y apremis y amenasas inminents d' embarch contra 'ls duenyos de las cotxerías. Per aixó no han tingut aquets més remey que tancar portas, renunciant al exercici de una industria tan en excec castigada.

La població, fins veyentse privada de una comoditat, qu' en molts casos resulta indispensable y necessaria en una ciutat tan gran com Barcelona, simpatisa ab els cotxeros huelguistas. Un secret rezel diu á tothom de una manera bastant clara que 'l camí per ells emprés al cap y al últim l' haurán de seguir tots els contribuyents.

J.

O fa gayres días deya en Sagasta:—«Las noticias de Filipinas no arriban á Espanya perque las autoritats yankees exerxeixen la censura telegráfica, y no deixan passar sino 'ls tel-gramas que 'ls convé»

Desde Washington va sonar una veu que deya:—«Embustero! A Filipinas no hi ha tal censura.»

Pochs días després deya 'l mateix Sagasta:—«Hi ha que desconfiar de la redempció dels presoners espanyols qu' estan en poder dels tagalos. L' Aguinaldo exigeix que Espanya reconegui á la República filipina y que l' ajudi á combatre als yankees. Y aixó no podem ferho sense embrancar nos en una nova guerra ab els Estats Units.»

Y vels'hi aquí que encare durava la mala impressió produhida per aquestas paraulas, quan tot de un plegat se reb un telegrama del general Ríos participant que han recobrat la llibertat els presoners civils y 'ls militars malalts ó ferits mentre se gestiona la de tots los demés.

Ja ho veuhem: primer es atrapat un Sagasta que un coix.

**

No pot ferhi mes: en la pau, com en la guerra, deixa sempre que las cosas s' arreglin ó s' espatllin per ellas mateixas.

Pero si á lo menos callés no s' exposaría á fer unas planxas tan colossals.

Y cuidado que 'l país ja comensa á estar cansat de que se 'l subjecti al régimen de las duxas escocesas: després de una de freda, una de calenta.

Ni 'l país es boig perque 'l tractin de aquest modo, ni en Sagasta es l' home mes abonat per pendre á diversió l' estat d' ánimo dels pobres espanyols.

Ara en Silvela diu que no es tan reaccionari com la gent suposa. Alló de atenerse á las ensenyansas del Vaticá, no va dirho perque intenti reformar l' article 11 de la Constitució que prescriu la tolerancia de cultos. Va dirho únicament ab la idea de adoptar las solucions indicadas pel Papa, en las qüestions obreras.

¡Ara vegin quina surtida!... Pels obrers sobre tot, ha de resultar pitjor l' esmena que l' afirmació.

**

En Silvela es molt aficionat á n' aquesta classe de rectificaciones. Pero ab la mateixa facilitat ab que rectifica 'ls seus propósitos desde l' oposició, 'ls rectificaría demá que ocupés el poder, y sempre en sentit clerical.

Ja 't coneixém, herbeta, que 't dius reaccionari.

Casi haurém de suplicar al general Correa, que no's despenji la cartera si son reals els propósitos que se li atribueixen.

¿Quins son aquests? Establir lo servey militar obligatori, sense substitucions ni redempcions de cap mena; amortisar lo 50 per cent dels puectos que quedin vacants en l' oficialitat en temps de pau, y establir els ascensos del 50 per cent restant per rigurosa antigüetat; amortisar las plassas de Capitá general; y no con-

cedir el retiro á Lingü, sino després de haver cumplert l' edat reglamentaria.

Tot aixó está molt bé... pero 'm semb'a que al general Correa per corretja que tingui li resultarà molt curta.

La escena á Sabadell. Una pobra dona sense amparo ni abrich, sentint los dolors del part, s' ajeu sobre un femer. Allí acuden á auxiliarla 'ls metjes del socorro domiciliari, 'ls quals comprenent que 'l part será laboriós ne donan coneixement á l' alcaldia.

Disposa l' alcalde 'l traslado de la partera á un assilo, y la Directora de la Santa Casa, una monja, 's nega resoltament á admétre-la. Reitera l' alcalde las sevas ordres, y persisteix la monja en la seva inhumana negatiua.

Mentres tant la partera va agravantse per moments, gemega y crida presa de dolors terribles, y la trasladan á una caseta vehina, quals moradors s' avenen á admétre-la, y allí se li practica la extracció de la criatura á trossos, morint ella mateixa, á conseqüencia de l' operació quirúrgica.

**

Y ara diuhem que la Superiora del Assilo está sentint uns remordiments molt grans.

—¿Per no haver admés á la infelís partera?—preguntarán vostés.

Ca, no. Per haverse descuidat de dirli, quan van portarli:—«Bona dona: quan d' aquí un rato vos n' aneu al Cel, dongueu expressions á Sant Pere, de part meva.»

¿Qué farà l' alcalde de Sabadell en vista de aquest fet escandalós? ¿No hi haurá justicia que castigui severament aquesta falta de humanitat?

Fins ara que jo sápigam, no hi ha hagut mes que una senyora, nomenada D.ª Pilar Ruiz y Ocón, resident á Aldea Nueva de Ebro, que haja renunciat á una pensió de 1,200 pessetas que venia cobrant com á órfana de un militar.

Cap ex-ministre ha renunciat á la cessantia.

Ni cap bisbe s' ha vingut á que li rebaxin una trista missa de la seva assignació.

¿Per qué han de ser sempre 'ls humils els que donguin els primers exemples de desinterés?

Senzillament, perque sols en las capas populars floreyen las virtuts cívicas. Mentres qu' en las alturas els nivols del orgull y del egoisme ofegan els impulsos del cor. A lo menos aquí á Espanya está probat.

Lo que succehia á Murcia ab motiu de las quintas era una verdadera infamia. El caciquisme y uns quants negociants sense escrúpuls, se dedicavan á declarar exempt á qui 'ls untava. En cambi qui no afuixava la mosca anava á empunyar el xopo, mal siguéis manco.

L' escándol va arribar á tal punt, que á las Corts va ferse una interpelació sobre 'l particular. Y 'l ministre de la Gobernació va nomenar un comissari que anés allí á revisar els expedients de quintas.

Lo comissari ha cumplert ab la major escrupulositat el seu encàrrec. Pero aixó li ha valgut una reprimenda del Concell d' Estat, alegant que s' havia escedit en las sevas tribucions, y l' enemistat manifesta del ministre de Hisenda, amparador del caciquisme murciá.

Sort de la premsa qu' en aquesta qüestió ha repicat de ferm. D' altra manera, una vegada mes hauría triunfat la barra y la poca vergonya.

**

Fins ara, un metje militar que s' havia embrutat, ha sigut expulsat del cos, mediant fallo de un tribunal de honor dels seus companys de carrera. Aquest ja es un bon sintoma, si vostés volen, per lo mateix que revela per part de una corporació repugnancia per un company que ha faltat als seus debers.

Pero ¿n' hi ha prou ab aixó? De cap manera.

No ha de recaure 'l càstich solament sobre 'ls autors materials de un delict, sino també sobre 'ls seus cómplices y encubridors, y especialment sobre 'ls que ocupant una posició elevada 's prestan á guardáls'hi las espatllas.

El Nacional de Madrid té molta rahó quan diu que 'l poble está ansiós de veure *carn fina* penjada [dels fanals].

CARTA DE FORA.—Vilafranca del Panadés.—Vels'hi aquí que un Mossén Rafalet vivia á dispesa á casa de uns coneguts seus, ahont el tractavan com de familia, quan de la *noche á la mañana* va desapareixer, anantse'n á casa de una seva coneguda y deixant sense pagar els cigrons y las patatas de dos mesos. Y no sols aixó, sino que anava dihent que se n' havia anat perque li donavan poch menjar. Y vels'hi aquí que la dispesera va reconvenirlo al jutjat, y allí declará qu' en efecte devia dos mesos, y qu' estava conforme en que 's contés lo que valia la gasotia que li davan y qu' ell contaría també 'ls serveys prestats y que no se li havian satisfet, afegint que havia dit una missa y contantne de aquesta 30 pessetas. De aquesta manera res mes fácil que fer la pau. Si 'l sistema cundeix, á ningú millor que á las dispeseras dels ensotanats quan vulgan cobrar se 'ls hi podrá dir per tot consolat:—Ja 'us ho dirán de missas.

CONSULTA D' ADVOCAT

s vosté l' senyor López Puigcerver?
 —Si senyor: ministre d' Hisenda y advocat del ilustre Colegi de Madrid.
 —Busco al advocat no més: al ministre, desgraciadament, no necessito buscarlo.
 —¿Per qué?
 —Perque prou que 'm busca ell á mi cada trimestre.
 —Vosté dirá, donchs. ¿Qué se li ofereix?

—Vinch á ferli una consulta, que dat el talent de vosté y la seva práctica en aquests negocis, espero que 'm serà profitosa. Jo soch un gran propietari... Es dir soch, era. Vicisituts que no es del cas referir han reduhit de tal modo 'l meu patrimoni, que si l' avi tornava estich segur que se n' faria creus.
 —¿Perduas á la bolsa, malas cullitas, vinyas floxeradas?
 —Una mica de cada cosa, y ademés una mica de torpesa per part meua. Pero ara no 's tracta d' aixó. Las causas de la semi-ruina de la meua hisenda perteneixen á la Historia, y com Deu nos guard d' un ja está fet y qui gemega ja ha rebut, de res me serviria entonar una lamentació sobre 'l cóm y 'l perquè del desastre. Lo passat, passat: lo present es lo que ara 'm preocupa.

—¿Y 'l porvenir no?
 —Cá! Vosté dei que jo arregli 'l present, que del porvenir ja 'n parlaré quan sigui hora. ¿Aném al assumpto?
 —Soch tot orellas.
 —Quan jo disfrutava de totas las mevas propietats tenia, perque 's cuydessin d' explotarlas, un gerent principal, un administrador, dos sub-administradors y altres empleats que 'ls secundavan admirablement.

—¿Bonica organiazó!
 —Molt bonica, sobre tot per ells, que cobraven sense haver-se d' escarrassar molt.

—¿Els pagava bé?
 —D' una manera espléndida. El gerent tenia deu mil duros anuals, l' administrador vuyt mil, los sub-administradors sis y 'ls demés empleats gosavan d' un sou que uns ab altres no baixava de dos mil duros.

—Dimontri! Ja podían estar contents.
 —Aixó sense contar las *mengilderies* que 'm feyan.
 —¿*Mengilderies*?
 —Si: ¿no recorda aquella criada d' una zarsuela que canta:

...aprende á sisar,
 aprende á sisar?...

—Ah! Jal... Vaji seguint.
 —Vista la ruina de la meua hisenda, vaig cridar un día á tots els empleats y vaig dirlos: «Senyors meus, aixó no pot continuar. Jo no soch lo qu' era ni haig de cometre la necedad de ferho veure. ¿Cóm els sembla que ha d' arreglarse aixó?»
 —¿Qué van contestarli ells?

—Música celestial: que veurían, que mirarian, que potser augmentant el número dels guarda-boscós, que tal vegada ensajant un altra sistema de cultiu... Total, paraulas, paraulas y cap solució. Y entre tant las pagas corren, els gastos segueixen de la mateixa manera y 'l meu enfonzament definitiu va acostantse á passos agegantats...

—¿Malo, malo, malo!...
 —Per xó vinch á trobarlo á vosté. ¿Qué m' aconsella?
 —Lo seu patrimoni ¿en quina forma ha disminuhit?
 —En extensió y en calitat. Avants cada mojada produhia mil duros, ara no 'n produheix cent.

—¿Y á pesar d' aixó, encare té gerent, administrador, sub-administrador y tots aquells empleats que ha dit?
 —Conservo 'ls mateixos empleats avuy que llavoras.
 —¿Y 'l sou?

—Tampoch ha suferit alteració: tots cobran lo mateix qu' en la época, diguemho aixís, de prosperitat.
 —Pues está cometent vosté una solemne tontería. Lo primer que ha de fer es enviar la mitat dels empleats á passeig.
 —¿Vol dir?

—Vaya! Després ha d' agafar als que quedin y dirlos: «Amichs meus: la nostra hisenda ha quedat reduhida á la mitat; just es que á vosaltres us rebaxi 'l sou en idéntica proporció.»
 —¿Y si no s' hi conforman?

—¿Estaria bonich! Si no s' hi conforman, els planta tots al carrer y 'n busca de nous, que d' empleats que treballin més barato y més bé qu' ells prou ne trobará.
 —Molt bé: m' agrada 'l idea y li prometo posarla en práctica. Ara m' ha de fer un favor. ¿Que veurá al senyor Sagasta avuy?

—Probablement.
 —Donchs díguili que 'l hisenda d' Espanya ha quedat molt mermada, qu' hem perdut deu milions de súbdits y que per lo tant sobran la mitat dels empleats y als que quedin, desde 'l primer al últim, se 'ls ha de rebaxar el sou.

—¿Y ara?
 —Si senyor; y manifestili que 'l consell me l' ha donat vosté mateix, y anyadéixili que si no s' hi conforma, Espanya 'ls plantará á tots al carrer y 'n buscará de nous, que d' empleats que treballin més barato y més bé que vostés, ¡ja pot pujarli de pens! en trobará á cabassos.

FANTÁSTICH.

METAMÓRFOSSIS SILVELISTAS

—Si senyors, el nostre jefe es un home de sa casa, y no admeterá á ningú que dugui la menor taca. S' ha de fé una selecció deti-guda, formidable.
 ¿Estás ben net?... Pots venir ab nosaltres á juntarte.
 ¿No ho estás?... Arri al canyet!
 Per 'questa porta no 's passa.

Sin embargo... la política té exigencias tan extranyas!...
 ¿Qui gosará á garbellar, si l' cedás no es d' ampla malla, los diversos elements que un mateix partit abraça?
 Es precis ser tolerant, perdonar culpas passadas y dí á tothom, no ¿d' ahont vens? sino ¿vols salvar la patria?

Ab el qui may de la vida podrém tenir cap contacte es ab aquest Polavija.
 ¡Vade retro!... ¡Quina plaga!
 ¡Vení á alborota 'l pais ab un esquitx de programa ahont se pot dir que hi há tants disbarats com paraulas!
 Parlémunos de qui volguén pero ¿d' ell? No pas per ara.

Tot ab tot, si don Camilo, segons s' entreveu, arrastra simpatias poderosas ¿per qué hem d' aná á despreciarlas?
 Ben mirat ¿qué pretén ell? Lo que preteném nosaltres.
 ¿A qué donchs volguer restar forsas que hábilment sumadas podrian doná al partit el lastre que avuy li falta?

Resoltament; la bandera ha quedat enarbolada. Tenint ja de don Camilo la poderosa palanca y escoltant sempre de Roma las inspiradas paraulas, ¿qui será que s' atreueixi al silvelisme á oposarse?
 ¿Qui 'ns disputará 'l triunfo el jorn qu' emprenguem la marxa?

Per xó convé que aném clars: si considerém sagrada la sublime veu de Roma, no 's cregui que tinguém ganas de torná al oscurantisme.
 ¡Jamay! ¡Sempre tolerancia!

Al dir Roma, volém dir que respectém molt al papa y que la seva figura ens sembla bastant simpática.

Y amunt! Costi lo que costi comensarém la campanya y molt será que al final no 'ns resulti favorable, sobre tot si la fusió té la bondat de desarse. Respete al programa... 's diu qu' estarém un xich enlayre hasta que 'l senyor Silvela torni á pendre la paraula.

C. GUMA

ELS ULTIMS MANTONS DE MANILA

—Cómprelo Vd., Miss; son del último saldo de nuestro imperio colonial.

En un manicomi de Valencia una reclusa casada que hi havia entrat senzilla va tornarse columnaria. Figúrinse la indignació del marit, quan va enterarse'n. Encare que 'l miracle s' atribuheix al metje del establiment, es de notar els grans esforços que van fer las monjas per ocultar el gatuperi. Una d' ellas, sobre tot, s' empenyava en que 'l marit reconegués á la criatura próxima á naixer com á fill seu.

En lo manicomi de Ciempozuelos, dirigit per Frá Benito Munié, s' ha denunciat també l' estupro y l' abort de una de las assiladas. Lo reconeixement médech practicat á instancias de la mare de la victima, sembla que no dona lloch á dúptes. Aquesta vegada 'l miracle s' atribuheix al frare, director del manicomi, contra 'l qual se dirigeixen, quan menos, els procediments judiciales.

Ab la repetició de cassos per aquest istil, no 's pot desconfiar de la regeneració de la patria. Perque si hi ha capellans que assassinan als seus pares, just es que s' ompli 'l buit que deixan els morts, practicantse encare que siga ab las bojas dels Manicomis, qu' están á cárrech de las ordres relligiosas, el *Crescite et multiplicamini* de las Sagradas Escrituras.

P. DEL O.

ESCÁNDOLS CLERICALS

El bisbe de Madrid s' ha negat á facilitar la práctica de una diligencia de justicia. Se tracta de la famosa causa de las misas, infame explotació de algunas parroquias madrilenyas, que cobraven misas que no s' deyan. Fou lo denunciand de aquest escándol un pobre capellá, 'l qual per aquest motiu si-gué excomunicat.

Y ara 'l bisbe Cos y Macho (el bisbe de Madrid es *Macho* de part de mare) se nega á facilitar l' inspecció de uns llibres parroquials, ab 'l excusa de que no vol favorir los desiguis de un sacerdot de las condiciones del denunciand.

¿Pero no hi ha justicia en aquesta Espanya? Grans influencias s' han posat al costat de la mitra, influencias elevadissimas, que no hem de indicar de ahont procedeixen, sabent que 'ls tribunals, davant d' ellas, sembla que s' arronsan.

Apuntin aquest dato, 'ls que s' figuran que aném avansant á marxes dobles pel camí de la regeneració. Y pasém á un altre capítul.

Un ensotanat de Alcalá la Real (Jaen) en complicitat ab la seva mare, ha donat mort al seu pare. Aixó sí, una vegada difunt, va obsequiarlo ab uns solemnes funerals. Lo gran que es la salvació de 'l animeta. ¡Bonich assumpto per un epigrama que pugua fer pendant ab lo popular de D. Juan de Robres!

Un reverent capellá al seu pare assessiná donantli una gran pallissa.
 ¿Saben per qué 'l va matá?
 Pel gust de dirli una missa.

Digne company de aquest será l' ensotanat de Castillo de Lambón (Córdoba) que també ha escabetxat al seu pare. De primer va propinarli un veneno, y veyent, sens dupte, que no obrava ab prou rapidés, va matxacarli 'l cap ab una pedra fins á ferli sorti 'l cervell.

Veurém si aquest parell de faristelas místicas, quan la justicia 'ls vaja á demanar comptes, trobarán algun bisbe mes ó menos Macho que 'ls ampari cubrintlos ab la seva mitra inviolable.

Y ara, per acabar, un parell de successos que se semblan com dos gotas d' aygua.

QUEST día vaig sentir un argument en boca de un capellá, que demostra que ab una mica de desaprensió y una altra mica de sofisteria, lo qu' es á n' ells totas els hi ponen.

Deya 'l mossén:—Déu Nostre Senyor acaba de castigar als heretjes dels Estats Units fent caure sobre las sevas espailas el pés de las nostras colonias.

Y s' va quedar tan satisfet.

Un que l' escoltava, li va replicar: —Pero, vamos á veure, Mossén Conveniencias. Si Déu havia de premiarnos ab la pérdua de las colonias ¿cóm es que vostés, representants de Déu sobre la terra, quan els soldats anavan á la guerra, 'ls benehían, y un cop rompudas las hostilitats feyan rogativas en pró del triunfo d' Espanya?

Mossén Conveniencias va quedarse plantificat com una estaca, y sense paraula.

Continúan els ápat's á ca'n Weyler. Y ha cridat l'

atenció que havent sigut els primers de 21 convidats, al últim n' hi assistiren 22.

Fins un periódich ha dit que no 's comprén qu' en una taula que no mes n' hi caben 21 se n' hi hajan pogut inquirir 22.

Y no obstant, la cosa té una explicació senzillíssima. En Weyler va comensar convidant als peixos grossos, y ara toca 'l torn als peixos menuts.

Y naturalment, com menos bulto fan, mes n' hi caben.

Decididament el general Miles desisteix de apoderarse de Ilo-Ilo. Es á dir de apoderarse'n: fins d' emprendre l' atach, qu' es lo mateix que voler haver els rahíms de la parra, y no arribarhi.

Molt mala ganya deuen fer els vissayos, quan els yankees han girat la esquena y han tocat pipa sense desembarcar.

Per ara la breva filipina no se la fuman ells. Es un escanya-pits plé de grops y saturat de nicotina. Sempre que intentin xuparla 'ls vindrá un accés de tos que 'ls farà perdre 'l mon de vista.

Es curiós lo que passa á Bélgica.

El ministeri ha dimitit en vista de que 'l rey s' ha oposat á la supressió del joch en los establiments balnearis de aquell país.

Fins á cert punt se compren la simpatía del rey de Bélgica, pels seus colegas el rey de copas, el rey d' oros, el rey de bastos y 'l rey d' espasas.

Estadística trista:

El número de oficials y soldats que han sigut enterrats á Cuba, á conseqüència de feridas ó del vómit, ascendeixen á 80,000.

Sens dupte que no baixarán de aquesta xifra 'ls que han vingut á Espanya á deixarhi 'ls ossos. 80 y 80: 160,000. Casi tota la joventut de una generació.

Per consolarnos de la visió de aquest quadro horrendo, tenim l' espectacle dels partits en us, disputantse 'l poder á l' aranya estira-cabells.

Y sobre tot la imatge de 'n Sagasta, somrient y grantantse la galta.

Crech que D. Práxedes ha fet molt bé desistint de reunir á las Corts durant la senmana de Carnestoltas. Es necessari evitar confusions.

Y evitar sobre tot que algú puga pendre 'l parlament espanyol per un ball de máscaras.

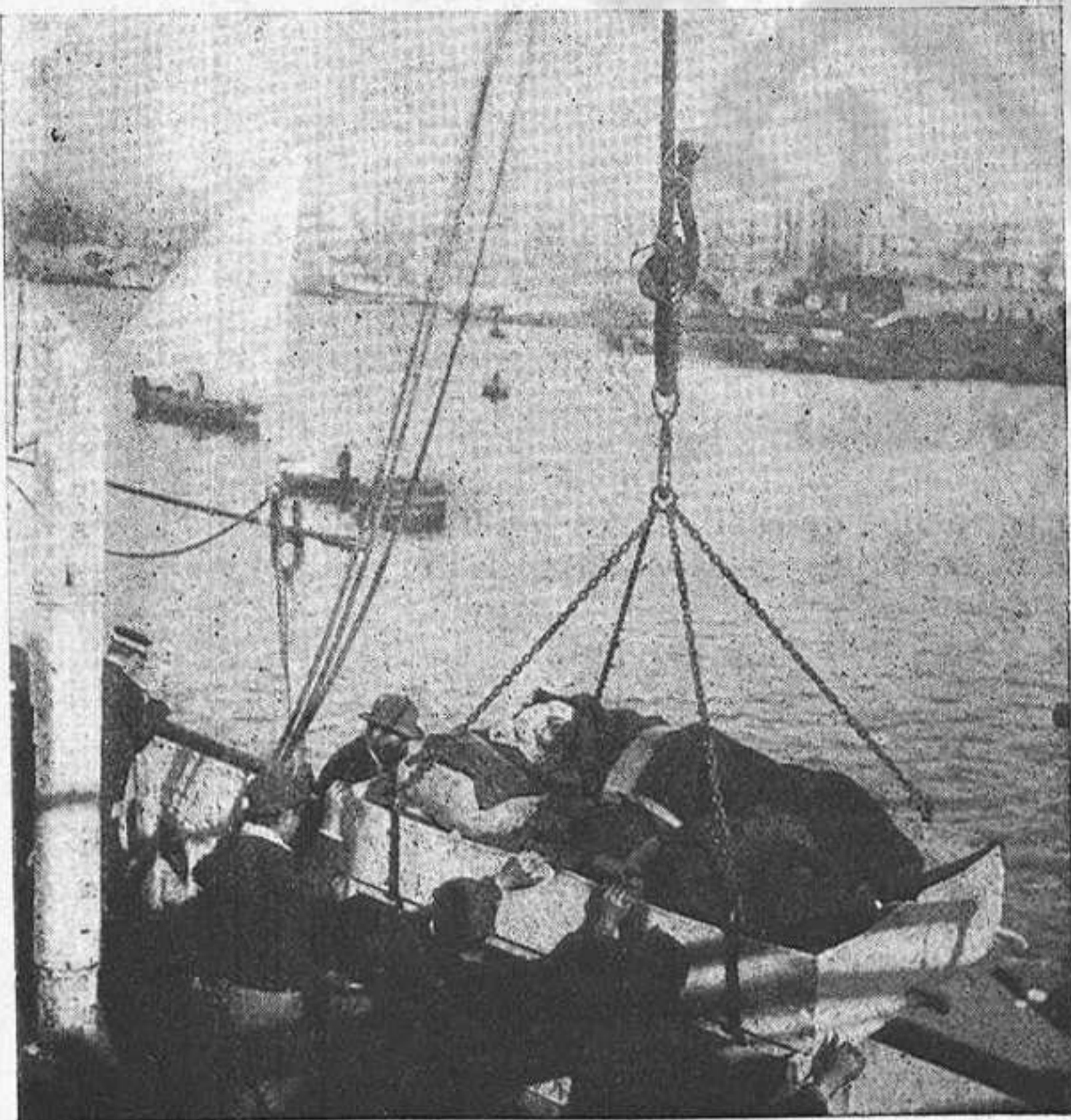
En Sagasta, l' altre día, va mitj donar á comprendre á dos ó tres diputats de la minoría republicana, que tenia intencions de ordenar la revisió del procés de Montjuich.

Promesas de 'n Sagasta... aygua en cistella.

Procurin els diputats republicans no deixarse ensarronar per aquest romanceró, que tant temps ha tingut per fer lo que ara diu que 's proposa realisar. Sens dupte lo únich que realment se proposa es desarmar á la minoría republicana, perque quan s' obrin las Corts, no se li tiri á sobre.

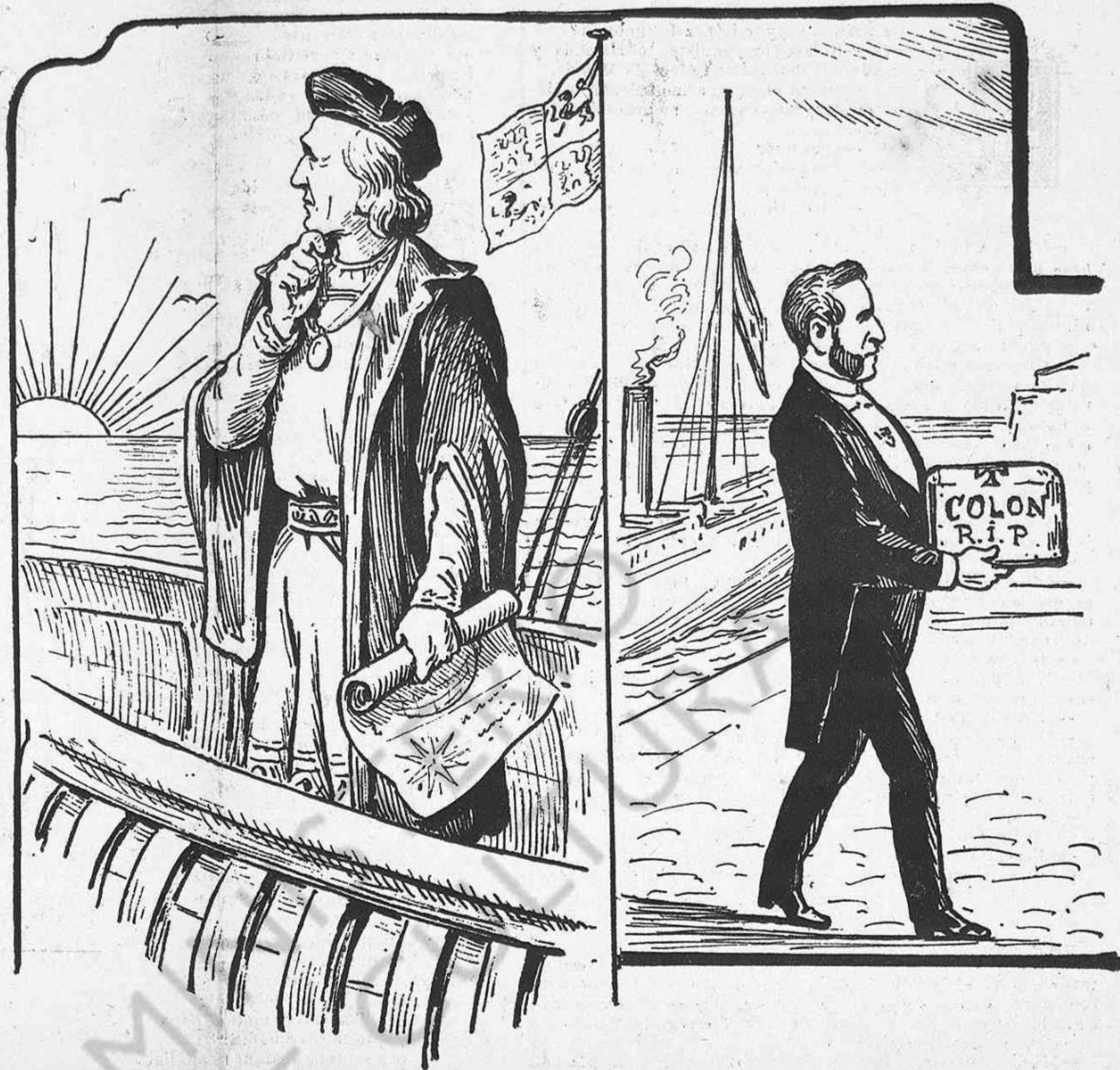
Créguime 'ls nostres amichs, no 's deixin ilusionar. Y quan vingui l' hora de las castanyas, no 'l planyin per tendre.

REPATRIATS DE FILIPINAS

Desembarch dels malalts conduhits pel Cachemire.

L' ANADA Y LA TORNADA DE 'N COLON

Al marxar casi no cabía á n' el barco.

A la tornada cab dintre de una capseta y encare sobra puesto.

Entre 'ls repatriats arribats últimament á Cádiz, se n' hi conta un que reuneix las següents circumstancies:

Es sort. Es cego. Es mut. Y está tan demacrat, que sotmés á la báscula va pesar no mes que trenta tres kilos.

Viva imatge es aquest desventurat de la patria espanyola, després de la guerra. També ella s' ha quedat sorda, muda y cega; y cada día pesa menos.

Días enrera, va concedirse un indult á la premsa. Semblava, qu' en virtut del indult, havian de ser posats en llibertat els periodistas presos ¿no es cert?

Donchs fins ara tots continúan á la presó, com si tal cosa.

¿Quí sab! Potse 'n Sagasta obra aixís per lo molt que 'ls estima. Perque lo qu' ell dirá:—Ab el fret que fá, si 'ls deixava sortir al carrer, podrian costiparse.

A forsa d' extremituts y atachs d' histerich, davant del mal efecte que la Paca va produhir ab lo seu discurs, al últim ha abortat.

Ha expelit avants d' hora, 'l fetó reaccionari que portava á las entranyas.

Las últimas impresions son de que la partera está malalta de molta gravetat, desconfiantse de salvarla.

Y aixó que 'l general cristiá s' ha posat á fer una novena á Santa Rita, patrona dels impossibles.

QUÉNTOS

Hora las dos de la matinada.

Siti: 'l carrer del Hort de 'n Fabá.

Un vehí del Eusanxel' atravessa per fer dret. De una reconada surgeix una sombra humana; lo transeunt se deté en sech.

—Caballer—diu l' atracador ab veu llastimosa—una caritat per la mort de Deu... ó sino...

—O sino qué?—interroga l' assaltat.

—O sino, no tindré més remey que portar el seu rellotje á la caixa de empenyos.

En una tertulia:

—Pero, home ¿qué té? Sembla que n' hi passa alguna.

—Si, senyor, que me 'n passa una y de ben crespá.

Figuris que avuy he tingut qüestions ab en Tomás... Ja sab quín genit té... Hem arribat molt enllá; jo li he dit no sé qué y ell m' ha respost que aquesta nit vindrá aquí, y davant de tota la reunió m' donará una punta-da de peu aquí 'l detrás... Vosté sab molt bé qu' es molt capás de ferho. ¿Qué m' aconsella?

—Home... jo al seu puesto faria una cosa.

—Qué faria?

—Pendiria assiento... Es la millor manera de pará 'l cop.

SOLUCIÓ AL GEROLÍFICH DEL NÚMERO PASSAT:

Totas las jotas tenen el mateix carácter.

No l' ha endavinada ningú.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Pau Basombas, A. Mitus. Un Nyicris, Pallet, Un ex-sagasti, Bonaventura Poll, Pep de la Grossa, Antonet de la Sagristía, Una Puntaire, D. C. Laimon, Un Burru-meu, Pannalletti, Estira-bechs, y Nicodemus:—Lo qu' envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans La Ganya, María Regalada, Un Mistaire, Pau Trucas, Un Reusense, Dos Torners, Pep de l' Eustaquia, M. Miranius, Un corista de Clavé, N. Miarons, Bassilio Pey, y Nassari Xato:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta senmana.

Ciudadá R. Muntané: La composició no té condicions y va al cistell.—J. Bernadas: La de vosté també es fluixa.—Jofre de Penyal: Va bastant bé.—Angel Montanya: També la seva queda acceptada.—Noy de 'n Nara: La que 'ns envia es mansoya y rípiosa.—Joan Via: N' aprofitarém algunas.—B. Ramentol: Queda acceptada.—R. Torné (a) Timbaler: Idem.—J. Staramsa: Bé la xarada y la major part de las rimas.—Escobar: Rebut el duplicat. S. Alsina y Clos: Quan varem enterarnos de la rectificació ja teniam lo número en máquina. La composició que 'ns remet va bé.—Faustino M.: No s' inquieti, que la composició no es insertable.—M. Carbó d' Alsina: Lo sonet va bastant bé.—R. Bonet: Els dibuixos no 'ns serveixen.—Ll. G. Salvador: Queda acceptada la seva composició.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.